

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ!

Μέ τα χρώματα τής οικογένειας

Διαπιστώνουμε ότι τὸ θέμα οικογένεια χρωματίζει τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ὅταν μάλιστα ἀναφέρεται στὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν οικογένεια ὡς μικρὴ ἐκκλησία καὶ ἐπιφυλάσσει γιὰ τὸν ἑαυτό της τὸ ρόλο τῆς μεγάλης οικογένειας. Εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι τὸ ἐκκλησιαστικὸ μοντέλο εἶναι, ἂν μὴ ἐπιτρέπετε τὴν ἔκφραση, «οἰκογενειακό-οἰκογενειοκρατικό». Ἄς ἀναλύσουμε λίγο πῶς πολὺ αὐτὴ μας τὴ σκέψη μὲ λίγες ἐπιγραμματικές φράσεις.

Προβάλλουμε τὴν ἄποψη ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας· Υἱὸς εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ· ἡ Ἐκκλησία χαρακτηρίζεται ὡς «Μήτηρ Ἐκκλησία». Ἡ Παναγία μας δὲν εἶναι μόνο Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ μητέρα ὄλων μας. Ὁ ἱερεὺς χαρακτηρίζεται ὡς πατήρ, ἡ ἡγουμένη ὡς μητέρα καὶ ἡ πρεσβυτέρα καλεῖται στὴ Ρωσία μητερούλα. Βρισκόμαστε πράγματι μπροστὰ σ' ἓναν «οἰκογενειακὸ ἀστερισμό» ὅταν θελήσουμε νὰ περιγράψουμε τὶς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν σχέσεις μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ἐξάλλου, ὄχι τυχαῖα, καλούμεθα ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές ἐν Χριστῷ, μὲ πρωτότοκο ἀδελφὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος ὡς ὁδὸς μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Πατέρα. «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ» (Ἰωάννου 14,6). Ἔτσι ἐντασσόμαστε ὅλοι στὴ μεγάλη οικογένεια τοῦ Θεοῦ ἐναλλασσόμενοι σὲ ποικίλους καὶ διαφόρους οἰκογενειακοὺς ρόλους. Μοναδικὸ μας μέλημα εἶναι νὰ κάνουμε τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα, πὺ συνιστᾷ προϋπόθεση αὐτῆς τῆς μεγάλης ἐνταξης. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας εἶπε: «ὅστις γὰρ ἂν ποιῆσῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸς μου ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μητέρα ἐστίν» (Ματθαίου 12, 50).

Ἐνορία, τὸ μέγα ζητούμενο

Ἄς δοῦμε τώρα τὰ πράγματα καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἐνορίας. Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἡ ζωὴ τῆς Ἐνορίας ἀπασχολεῖ ὀλοένα καὶ πῶς ἐντονα πιστοῦς, ποιμένες, διοικοῦσα Ἐκκλησία. Πολλὲς προσπάθειες γίνονται σὲ πρακτικὸ καὶ θεωρητικὸ ἐπίπεδο γιὰ νὰ μπορέσει ἡ Ἐνορία νὰ λειτουργήσει κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται στὸν χαρακτηρισμὸ της ὡς ζωντανοῦ κυττάρου τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου Ὁμ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πὺ προδικάζουν τὸ θάνατό της καὶ πολλοὶ πάλι ἐκεῖνοι πὺ ἐλπίζουν στὴν νεκρανάστασή της καὶ ἄλλοι τόσοι ὅσοι πιστεύουν στὴν ὑπάρχουσα ζωντανὴ παρουσία της. Οἱ διαπιστώσεις καὶ οἱ προσδοκίες αὐτὲς εἶναι προφανῶς θέμα διαφορετικῶν ἐκτιμήσεων. Ἐνα πάντως εἶναι βέβαιο, ὅτι κανέναν δὲν ἀφήνει ἀδιάφορο ἡ μορφή καὶ οἱ λειτουργίες πὺ ἔχει νὰ ἐκπληρώσει ἡ Ἐνορία σήμερα.

Ὅρισμένοι φθάνουν ἀκόμα νὰ προτείνουν σύγχρονες προσαρμοστικές ἀλλαγές μὲ τὴν κινητοποίηση τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καὶ τὴν καθιέρωση τοῦ νέου θεσμοῦ τῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων στὶς Ἐνορίες.

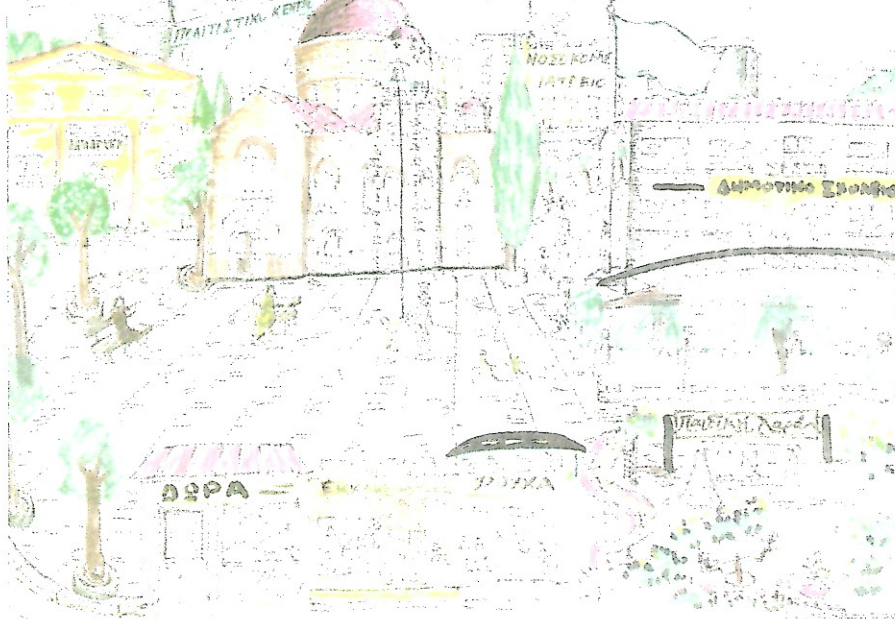
Πρὶν ὅμως ἀναλάβουμε τὴν ἀξιέπαινη προσπάθεια νὰ κάνουμε τὴν Ἐνορία μας μίαν οικογένεια, εἶναι καλὸ νὰ δοῦμε σὲ ἀδρές γραμμὲς τὸ ποιμαντικὸ ἔργο πὺ ἐπιτελεῖται σ' αὐτὴν τὴν Ἐνορία καὶ τὸ στόχο του.

Ἐνοριακὸ ποιμαντικὸ ἔργο

Τὸ νὰ μιλήσει κανεὶς γιὰ τὸ ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἐνορίας εἶναι κάτι πὺ δὲν ἔχει τέλος. Αὐτὸ τὸ ἔργο ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν μεγάλων καὶ καλῶν συνάμα ἔργων καὶ ἀπαιτεῖ πολλὴ δουλειὰ γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ. Ἐνα ἔργο, πὺ σκοπὸ ἔχει νὰ οἰκοδομήσει τὴν Ἐκκλησία σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο καὶ νὰ συμβάλει στὴ συγκρότηση τῆς μιᾶς ποίμνης ὑπὸ τὸν ἓνα ποιμένα. Ἐργο πολὺ σημαντικὸ, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ συγκρότηση τροχιοδρομεῖ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁδηγεῖ τὸν πιστὸ ἀνθρώπο στὴ θέωση. Αὐτὸ τὸ ἔργο ἐπιτελεῖται μέσα ἀπὸ τὶς τέσσερις λειτουργίες του, πὺ εἶναι λειτουργίες τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, συγκροτεῖται μὲ τὴν ἐπιτέλεση τεσσάρων λειτουργιῶν. Τῆς μαρτυρίας, τῆς λατρείας, τῆς κοινωνίας-ἐπικοινωνίας καὶ τῆς διακονίας. Αὐτὲς οἱ λειτουργίες, ὅσο καὶ νὰ διαφοροποιοῦνται στὶς μορφές πὺ θὰ πάρουν ἐνεργοποιούμενες, δὲν αὐτονομοῦνται, δὲν λειτουργεῖ, δηλαδή, ἡ μία ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀλλὰ συντονίζονται, ἔτσι ὥστε ὅλες νὰ σκοπεύουν στὸν ἓνα καὶ μοναδικὸ σκοπὸ πὺ ἀναφέρθηκε.

"Ας κάνουμε την Ένορία μας μιά οικογένεια!"

Ό,τι γίνεται στην Έκκλησία γίνεται για την Έκκλησία. Για να αισθανθούν οι άνθρωποι ότι γίνονται Έκκλησία, ότι ανήκουν στην Έκκλησία, ότι συνάγονται σ' αυτή τή νέα μονάδα και ό,τι τους παρέχεται, έχει τήν πηγή του σ' αυτόν τον νέο τρόπο διαχείρισης, που οφείλεται στη φανέρωση της Οικονομίας του Θεού στον κόσμο.

Ξαφνικά, οι άνθρωποι συνειδητοποιούν, ότι δεν είναι ριγμένοι και χαμένοι σ' ένα κόσμο άσχετο και κενό νοήματος, όπως όρισμένοι ευαγγελίζονται: ανήκουν σε μία καινή ανθρωπότητα, που συνάγεται και συγκεντρώνεται περί τον ένα Ποιμένα και Σωτήρα Θεό· βρίσκονται στην περιφέρεια ενός κύκλου που όσο πλησιάζουν προς το κέντρο του τόσο προσεγγίζουν ο ένας τον άλλο περισσότερο, για να γίνουν τελικά όλοι ένα, ένα με τον ένα Θεό.

Αυτό το σπουδαίο έργο επιτελείται, λοιπόν, και σε επίπεδο ένοριακό και χαρακτηρίζεται ως ποιμαντικό ένοριακό έργο.

Ένεργος ένοριτης

Αυτό το έργο, σκοπεύει κυρίως να συνάξει τους ένοριτες στην ένορία. Οι ένοριτες μιᾶς ένορίας αποτελούν, για να μιλήσουμε με το καθιερωμένο λεξιλόγιο, το ποίμνιο τής ένορίας. Σύμφωνα μάλιστα με μία έμφαση που δίδεται τελευταία στη διαποίμανση, αυτό το ποίμνιο αποτελεί και το κέντρο στο οποίο επικεντρώνεται το ποιμαντικό έργο τής Έκκλησίας, καθότι έχουμε να κάνουμε

περισσότερο με μιᾶ Ποιμνιοκεντρική Ποιμαντική ἀντὶ τῆς μέχρι πρό τίνος ἀσκουμένης Ποιμενοκεντρικῆς Ποιμαντικῆς με κέντρο τὸν Ποιμένα. Ἀυτὴ ἡ νέα ὀπτική δὲν παραθεωρεῖ τὸν Ποιμένα, ὁ ὁποῖος παραμένει ὁ κύριος μοχλὸς καὶ συντομιστὴς τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου.

Ἀρχίζει, ὅμως, νὰ δίνει μεγαλύτερη σημασία στοὺς ποιμαινόμενους. Ὁ ποιμένας οὕτως ἢ ἄλλως ἔχει τὴ σημασία ποὺ τοῦ δίδει ὁ ἴδιος ὁ θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ποιμαινόμενος ένοριτης ἀρχίζει νὰ γίνεται πόλος ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῆς ποιμαινούσης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται πλέον γιὰ μιᾶ ἐνεργὸ συμμετοχὴ τοῦ ένοριτη στοῦ ποιμαντικὸ ἔργο. Παλαιότερα ἢ καὶ σήμερα ἀκόμα παρατηροῦμε μιᾶ παθητικὴ συμμετοχὴ στὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας. Στόχος αὐτῆς τῆς νέας ὀπτικῆς

εἶναι ὁ ἐνεργὸς ένοριτης, ὁ συνειδητοποιημένος ένοριτης ὁ ὁποῖος δὲν ἀπολαμβάνει ἀπλῶς τὴ ζωὴ τῆς ένορίας, ἀλλὰ καλεῖται νὰ συμβάλει καὶ νὰ προσφέρει σ' αὐτὴν.

Ἐχοντας καρπωθεῖ τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιθυμεῖ καὶ αὐτὸς νὰ προσφέρει σὲ ὅλο τὸ φάσμα τοῦ ένοριακοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου. Μιᾶ τέτοια ἀσφαλῶς ἐνσυνείδητη συμμετοχὴ στοῦ ποιμαντικὸ ἔργο τῆς ένορίας ἀποτελεῖ καρπὸ βαθμιαίας ἀναπτύξεως ἐπὶ προσωπικοῦ ἐπιπέδου τῶν ένοριτῶν, μιᾶς στάσεως ζωῆς ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησία, τὴν ένορία καὶ τὸ ἔργο τῆς.

Σὰ στὸ σπίτι μας

Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται εἶναι στὴν ένορία μας νὰ νοιώσουμε σὰ στὸ σπίτι μας. Νὰ ἐπεκτείνουμε τίς καλές σχέσεις ποὺ καλλιεργοῦμε στὴν οἰκογένειά μας με ὅλους τοὺς συνένοριτες μας. Οἱ χαρές καὶ οἱ λύπες τοὺς νὰ γίνουν δικές μας καὶ οἱ δικές μας νὰ γίνουν δικές τοὺς. Τὰ δικά μας τὰ περισσεύματα νὰ συμπληρώνουν τίς ἐλλείψεις τοὺς. Οἱ ἔγνοιες τοὺς νὰ γίνουν ἔγνοιες δικές μας. Ἡ ἀγάπη, ἔτσι ὅπως τὴν περιγράφει ὁ ἀπ. Παῦλος στὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ του, νὰ γίνῃ καθημερινὴ πράξη. Ἡ ἐπιταγὴ τοῦ Κυρίου «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» ἄς γίνῃ «ἀγάπησε τὴν ένορία σου σὰν τὴν δικὴ σου οἰκογένεια» ἔτσι ὥστε καὶ ἡ ένορία νὰ γίνῃ μιᾶ οἰκογένεια. Γένοιτο!